

ניצבו החוקרים חסרי-אונים

השודר שישי, אלי דניאל (20) מיפו, נעצר לאחר שהתברר כי בילה בחברת החשודים בערב הקודם. זה היה סוף המירדף, וסוף ההתפתחויות הגלויות — למשך 18 יום.

ביום ה' 18 לאחר השוד, גילתה המש"טרה בצריף ששימש כמחסן בלב הפר"דים באיוור ראשון-רחובות, את כל שלל השוד, וכן חלק מהנשק. למחרת היום, על קרקעיהם, בחוף בו נעצרו המשת החשודים, אך בנקודה מרוחקת כשני ק"י לומטר ממקום מעצרו, גילו החוקרים בעזרת צוללן חלק אחר של נשק השוד.

מודיע

זימר

מה הביא לתגליות המפתיעות? זריקה שיטתית של השטח, היכרות מושלמת של הסביבה, ומודיעין, הסביר ניצב-מישנה גולדברג — וסירב לפרט יותר מכל. צריך היה להיות תמים מאוד, כדי לא להבין שהתגליות התבססו בעיקר על היסוד השלישי — על מודיע שפתח סוף-סוף את פיו וזימר. יחד עם זה, לא עזר המודיע האלמוני להמצאת הוכחות נגד החשודים. למרות

שעברו שלושים יום מאז שנעצרו, התכוון השבוע ראש לישכת החקירות של מרחב המרכז, רב-פקד שמעון סביר מצוות החוקר רים, לפנות לרועץ המשפטי בבקשת הא"ר כתי-מעצר מעל לתקופה המכסימלית המותרת.

מדוע אין כתי-האישום מוגש נגד החשודים, חידש לאחר מעצרו ואחרי שהנשק והכסף נמצאו? נשאל גולדברג. "יש לי יסוד טוב לתקווה כי נוכל להגיד שו", השיב מפקד המרחב.

היתה זו תשובה שהצביעה על כך, כי קיימת אפשרות שכתבי-אישום לא יוגש — אם לא ימצאו הוכחות נוספות נגד החשודים.

היתה זו מחשבה עגומה. למרות מזלה הרב של המשטרה בכל הפרשה, ואחרי כל מאמציה העצומים, עלולים החשודים לפי רוח להם, לנסות את מזלם במקום אחר, — כשהם מפעילים נשק חם.

הם יטלו איתם את קביעתו של גולדברג, שהצביעה על הסכנות הטמונות באפשרות זו: "זו הפעם הראשונה שהמש"טרה ניצבת מול כנופיה מסוכנת כל-יך, המושה כל-יך, ומתוכננת כל-יך, הכריז. "לוא הייתי צריך להעניק ציונים לפושעים על תיכנון, היה שוד רבע המיליון בראשון זוכה בציון, מעולה!"

מפקח חיים בן-איון מציג את 265 אלף חל"י — השלל והנשק ששימש לביצוע השוד בשלמותו — שנחטפו על-ידי המשטרה, וכן חלק מהנשק ששימש לביצוע השוד — ארבעה "עוזים", שלושה אקדחים, מחסניות, וכובע גרב. נשק זה והכסף בודד בצריף בודד בפרוסי ראשון-רחובות.

(המשך מעמוד 22)

ביטחון לצורך השתתפותו בטכס. נראה כי בשלב מסוים מסר דיין על כוונתו להתגרש לראש-הממשלה גולדה מאיר, שניסת להניא אותו מלעשות צעד זה, אולם דיין הבהיר לה שבגילו אין טעם לנסות ולהשפיע עליו.

מבצע

מחתרת

על האירוע עצמו מדווח כתב "העולם הזה":

דיין הפתיע את כולם, כרגיל בבוקר יום הגירושין.

סוללת צלמים היכתה לו בוועד-הקה"י לה. כתבים הסתובבו במיסדרונות בית-הדין הרבני בתלאביב, חקרו כל פקיד. באותה שעה כבר ישבו שר הביטחון ואשתו בביתו של הרב גורן. ביתו של גורן מרוחק מטרים ספורים מוועד-הקהילה. השמועה פשטה במהירות. תוך שניות היה בית-הדין הרבני ריק מאנשי עיתונות.

מרכז הכובד עבר למעלה שדרות דויד-המלך, לבית המגורים בו נמצאת דירת הרב גורן, שתי כניסות. בכניסת החזית ניצב כבר על משמרתו גורילה אחד. מבט לאורך המדרכה גילה את הדודג' פלורה האפורה של דיין. היא חתכה במנוע מופי על, מגביה נעים ושני אנשי ביטחון בר-התוכה. מאחוריה עמדה מכונת ברקודה בצבע זיית, באותו מצב ובאותה תכולה. חדר הכניסה לבניין החל מתמלא צלמים. הכל התרכזו ליד הכניסה הקדמית, משקיפים על שתי המכונות החונות. צלם שניסה לעלות במעלית לדירתו של גורן, הגיע מהר מאוד חזרה. "יש שם שלוש גורילות", סיפר "אחד מהם אמר שהוא קצין משטרה, ושואם לא אסתלק מייד הוא עוצר אותי".

וכמו שכולם מחכים בכניסה הקדמית, יוצאת לפתע רות דיין בלוויית מזכירתה, מיקי בייטל, מן המעלית האחורית, והי שתיים ממחרת למגרש החניה. הצלמים המופתעים החלו לרוץ, עטו על רות בהבוקות. בחוף ירד גשם כבד. המזכירה החזיקה מטרייה מעל שתייה, ור הצלמים נרטבו עד לשד עצמותיהם. כל אותו זמן, שמרה רות על חיוך אמיץ נוכח מיתקפת הצלמים. היא לא הוציאה הגה מפיה, לא ענתה לאף שאלה. הסאב הירוקה שלה הותנעה וגרושתו של משה דיין הסתלקה מן המקום.

שוב רצו כולם לכניסה הקדמית, מצד פים לדיין. שתי המכונות חנו עדיין בי-חוץ, במנועים הומים. צלמים מיספר יצאו לגשם, מכינים עצמם לקראת יציאתו של דיין.

ואו, הוא הפתיע את כולם פעם נוספת. מתוך המעלית האחורית נפלטו במהירות שלוש אנשים, השלישי היה דיין.

רק עורפו נראה. שלושה מטרים הפרידו בינו לבין היציאה. הוא ושני מלוויו חצו את המרחק כמעט בריצה. כשהיו בי-חוץ, והצלמים בחצי הדרך אליהם, מתוך המעלית הופיע איש ביטחון, זינק לדלת, וחסם אותה בגופו.

"לא לצלם", שאג ראשון בהסתערות העיתונאים הגיע אליו כתב אי.פי. בדח"י פה חזקה הדף את איש הביטחון הצידה. המשיך בהסתערותו. שאר המסתערים חלפו על פניו, ופלשים החלו מבזיקים.

דיין ושלושת מלוויו נבלעו בתוך מכונית פורד לבנה, שחנתה בצד, ואשר איש מן העיתונאים לא חשד בה לפני כן. ללא כל התחשבות בצלמים הדבוקים לזוגיות המכונניות, בניסיון נואש לצלם את דיין, זינקה המכוננית בחריקת צמיגים, נמלטה ממגרש החניה.

בניגוד לרות החייכנית, היו פניו של דיין אפורים וקודרים. בדיוק כמו השמיים הנוטפים מעליו.

רוב לוודאי דובר הגירושין לא יהיה החודשה האחרונה מתחום חייו הפרטיים של דיין בזמן הקרוב. לדעת יודי עי דבר, לא היה דיין מקפיד להתגרש והיה מעדיף להמשיך בחייו הכפולים כמו שעשה עד כה, לולא היה בכוונתו לשאת את אהובתו לאשה ולתת מעמד חוקי לאהבתם הארוכה. מאחר שמאז ומתמיד דגל דיין בשיטת "זבנג וגמרנו", אומרים מקורביו, הוא יעשה הכל גם הפעם במכה אחת: זמן קצר אחרי שיקבלו גירושיו תוקף חוקי כדת וכדין, ישא דיין, סב ל-5 נכדים, לאישה את הגברת רבינוביץ.

(המשך מעמוד 23)

רעל שהם אוכלים, ושיעברו לדברים בריאים. בתמימותי, סיפרתי לחברות שלי הכל, רציני לעורר להן, שיעברו גם הן לשיטה בריאה. למחרת, התחילו לספר בעיר שהשתגעתי. התחילו לספר שאני יושבת על הריצפה ואוכלת ארוז ודברים כאלה. איכפת לי? שידברו. אותי מעניין רק שנהיה בריאים ושהילדים שלנו יגדלו בריאים.

ביחוד טפשי הסיפור על פשה. הוא הרי הידיד הטוב ביותר שלנו בלונדון, נתקענו באתונה ונשארונו בלי כסף לתקן את המכוננית. לא יכולנו להמשיך בטילול לאירופה. פשה, שהיה שם גם הוא אז, התרוצץ והשיג לנו את הכסף. בסך הכל, אני רוצה לשמור על עצמי חופשייה מעומס של עבודה עד שהילד יהיה בן שנה. פשה היה הראשון שהבין אותי, ובכלל לא מתנגד. אחרי זה, את זור לשיר כמו קודם.

א הכאתי איתי שום דבר מי אמריקה. זה פשוט לא עניין אותי. בגדים, ותכשיטים ודברים כאלה, הר גשתי, אחרי שגילינו את שיטת הבריי

זמרת זוהר, יותר נורמלית מאי-פעם

אות החדשה, שהדברים הישנים לא מעניינים אותנו כמו קודם. וזה כולל גם את הכסף. לפני ש-נסענו, עבדנו שנינו נורא קשה. לא רק בגלל הקריירה, אלא גם בשביל הכסף. כל היום רצנו מעבודה לעבודה היום, זה אחרת. אני לא חושבת יותר שרבה וזהר מוכרחה ללכת לבריכה בשרתון, עזרת בית, להחליף בגדים פעמיים ביום. פתאום גיליתי שנהפכת לבורגנית קטנה. פתאום תפסתי את עצמי: מה לי ולשרתון?

מה אני צריכה עזרת, בחדר וחצי הקטנים שלנו הרבה יותר חשוב לי היום להצליח לעמוד על הראש כמו שצריך. בינתיים אני מצליחה רק דקה ביום. אני צריכה להגיע ל-15. מה יש, אם בן-גוריון יכול, גם אני יכולה. ועוד דבר חשוב נורא: למדתי להש-תמש נכון בקול שלי, מאז שחזרנו. אני לא מוחתת יותר את מיתרי-הקול כשאני שרה.

רק כשחזרתי מאמריקה, הבנתי פת-אום עד כמה הסבתא שלי הכמה וצו-דקת. היא היום אשה בת 80 — וצריך לראות איך היא הולכת וקופי, בלי מקל. אוכלת רק עדשים, זיתים ולבן. שוטפת לבד את הריצפה בבית, ישנה על קר-שים. אף פעם לא חולה. חבל שלא הבנתי את זה קודם. החיים הקשים והפשוטים האלה, אלה החיים הבריאים. אלה החיים בשבילי.